

„Danferen“, et halvugentlig Ryheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika, udgives af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Mo., U.S.A.

aa Sagen. — Vi tillader os venligt at henstille: Bilde Medlemmerend eller Meningsforskytelse, vi ikke kunne klare og afgøre ved at sammenfalde et fuldtaligt Afstemnings?

Mr. Bryan paafaar, at Forretningsfallitterne de sidste 9 Maanedes overfuger i Antal Forretningsfallitterne i de 9 tilsvarende Maanedes i 1893, og udfordrer Republikanerne til at bevise det modsatte.

Vi skulde bede for os selv og for andre. Pastor Jensen fra Nuffin talte over et Ord i Ordsp. 14. K., 14. R. og mindede om, at det gjaldt om at grave dybt baade i Guds Ord først og fremmest, men ogsaa i Kundskab, og det var kun i det bevarlige Arbejde, der var den virkelige Fordel.

Entered at Blair Postoffice as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

Alle Bidrag til „Danferen“'s Indhold: Afhandlinger, Korrespondancer og Artikler af enhver Art, bedes adresseres: A. M. Andersen, Blair, Mo., U.S.A.

Kirkens Forhold til Staten.

Historien kender til baade Kirkefjend og Statskirke. Men vi har ingen af Delene her. Ikke engang Statskirke. Men alligevel har vi baade Folk og Stat og Kirke. Kirken har sin Plads og Hjemmet i Staten.

Vi tænker ikke paa at drage en Parallel mellem kirken i Staten her og saa Profetdømmet i Israel. Men der er dog nogen Lighed. Profetdømmet i Israel — hvorledes skal man betegne eller beskrive det? Ved Siden af meget andet, der med Sandhed kunde siges, kan det nok siges, at Profetdømmet i Israel var Statens vaagne Samvittighed.

Det republikanske Parti har aldrig taget Standpunkt for fri Handel og frit Sælv. Partiet har derimod altid kæmpet for fri Mænd, frie Institutioner og frie Hjem.

„Danferens“ Venner kunde passende bevise Venstabet for „Df.“ ved at arbejde for Bladets Udbredelse. Det er maaske, naar alt kommer til alt, en større Mission, end man i Virkeligheden tænker.

Prædikener til Salg. — Et Forlagsfirma i New York har udsendt Breve til Præster og tilbudt at forjane dem med Prædikener for hver Søndag efterhaanden. Disse Prædikener skal møde Tidens Krav og endog referere til forskellige „current events“ og kun afhændes til en Præst i en større Omegn og sendes i en almindelig adresseret Korbrev.

Demokraternes Slagord er, at „Folket skal styre“. Har vi da ikke Folkestyre under den republikanske Regeringsform? Var det ikke Folket, som valgte McKinley i 1896 og 1900, og som valgte Theodore Roosevelt i 1904? Det emeritanste Folk vil ogsaa afgøre Valget i 1908. Det er overflødig at sætte Bryn i Præsidentskolen, for at han skal skaffe Folket de Rettigheder, som det allerede har.

Skikkelige Folk har hidtil troet, at al den megen Tale om Korruption var overdreven, men de har nu fundet, at „der er noget i det“. Dydgefsen har allerede forarsaget en komplet Forandring i den almindelige Mands Opdragelse.

Det er ikke længer nogen Undskyldning, at alle Partier og Politifere bruger den samme infame Metode. Tiden er kommen, da man maa anvende den skarpe Sød over for dem, som holder Haanden over eller praktiserer de forræbte Fremgangsmaader.

„Danferen“'s Med. har modtaget gode Maad med Hensyn til Driftsføret angaaende Luther College i Racine. Men de gode Maad peger rigtig nok i modsat Retning. Med de bedste Ønsker for Skolen og dens Virksomhed blandt vort Folk mente vi da for det første at burde give vore Læsere en kort Meddelelse om Atteholbermødet og dets Udfald. Saa som Past. Simonsens „En misvisende Meddelelse“, og dens Optagelse forpligtede til at optage en Meddelelse fra dem, der ser anderledes

Men kirken ejer den rette Grundlov for enhver Stat paa Jorden. Den tænker aldrig Niveaue. Den kan blive slap — desværre — i dens Anvendelse, men den absolutte Fordring forbliver, Fordringen om Aærlighed og absolut Lighed — „Næsten som dig selv“.

Det hele taget hæver der Grundlov, de ti Guds Bud, hvad der absolut vil føre til Lykke. Svad den forbyder er absolut ond og skadeligt, og hvad den befaler, er absolut godt og gavnligt.

Dg det er ikke alt. Den peger og saa paa, at selv de jordiske Herre og Øvrigheder har en Herre i Himlen, overfor hvem de staar til Ansvar og skal aflægge Regnskab. Desuden peger den paa, hvorfra Straffen til al god Gerning skal komme.

Det er noget, som ingen anden Faktor i Folket kan gøre. Intet af de politiske Partier er i Stand der til uden for saa vidt, det er gennemtrængt af Kristendommens Ånd. Verdsligt set ejer de ikke den moralske Rilde, hvorfra Sundheden alene kan sties.

Dana College.

„Hjemme“, faaledes udbød en af de ældre Studenter, da han forfjerde eller femte Gang efter Sommerferien satte Foden paa Stationens Platform her i Blair. Og han er ikke den eneste, som sølte en lignende Fornemmelse, thi saadan siger baade den ene og den anden, naar man hører dem samtale om Hjemkomsten til „Dana“. En Skole trænger ikke til en bedre Anbefaling fra Elevernes Side end dette at sammenligne den med Hjemmet, naar da ellers Hjemmet har været det, det skulde være.

Californiens unge Danfere mødes her med unge fra Main og Mass., Dakotterne med dem fra de tydeligere Egne — fort jagt — Studenterne kommer fra de forskellige Egne. Selvfølgelig afgiver Mellemstaterne det største Antal til Stolen.

Men altjaa, vi kommer til Blair og opdager de kendte Ansigter, blandt hvilke „Dana“'s Ekspresmand, Mr. Phillips, ogsaa findes. Forøvrigt ser han saa udmærket ud, saa vi har den største Grund til at være glad over den „Tørhed“, som har herjet i Blair det sidste halve Aars Tid. Phillips faar vore „checks“, og saa ved vi, at vore respektive Skufferte er i gode Hænder; thi han har nu altid været noget af en Svend til at sørge for Pakkenellikerne. Et Blik ind i Publ. House forviser os om, at alt endnu er ved det gamle, men vi iler forbi Mr. Petersens Løf-Løf, som staar udenfor, og kort efter er vi paa Skolevejen. Kirken kommer til os fra et andet Tilnærmelse, og vi haaber, at der endnu skal knyttes mange flere til de forrige. Vi kommer over Broen og har Kornmarken paa vor højre Side, men aah, hvor det skøn dog er vofset siden sidst, det var kun et Par Tommer over Jorden, da vi rejste, bare man kunde vofse lige saa meget indadtil dette Skoleaar, som Kornet er vofset udadtil! Saa jagte, saa jagte, hvist det inderst inde. Marcuss Becks Hjem og velholdte Græsplane er passeret ligeledes Prof. C. X. Hansens, „Dana“'s Fortjander, Hjem og nu staar vi da paa vort eget.

„Dana College“ ligner sig selv fra i Fjor og saa i vore Dine godt ud.

En hel Bunte af unge Mænd og Kvinder er allerede ankommet, og ved et Spørgsmaal faar vi at vide, at 56 Elever er indtegnet til at begynde med. Dette lover jo godt til en Begyndelse, og vi haaber, at „Dana“'s Fremtid maa blive god og lykkelig!

Ved Nævningshøjtideligheden talte Past. Griffen, Forstanderen for Trinitatis Seminarium, ud fra Ordet „Derjom Herren ikke bygger Gulvet, da arbejder de forgæves, som bygge derpaa; derjom Herren ikke bevarer Staden, da vaager Vægtene forgæves“. Prof. mindede om, at det maaske kunde synes et dristigt Ord, men disse, som slog ind paa egne Veje blev standstør som den rige Bonde. Man kunde saa ind paa Kundskabens Vej, og det var godt. Lykkelig det unge Menneske, der har Kundskabstrangen i sig, thi Gode og Drifte er ikke nok, at være glad heller ikke. Mange har faaet Kundskab, men ikke den indre Andedannelse. Kundskab, er ikke nok. Goethes Faust siger, at han ikke vil nok ved Viddommen. Det er godt at have et Menneske til Væremester, men Jesus er den bedste Væremester. Sunde man have noget ud af sit Livsmod — og hvor hun attraaede at talke sin Belagere! Men hvem det var, derom hørte hun aldrig saa meget som et Ord!

Men hvo, der ikke kender Fødslen ovenfra, han mangler, hvad her maa kaldes det grundbestemmende: han faaer Forudfatninger for at kunne kende Varmhertighed.

Seg ved om tvende Mænd. 1. Han sendte Bud efter Rægen til den gamle, fattige, ensomme Indvilderne, da han hørte om hendes Sygdom og Nød. Der kom Mad og Brænde og varme Klæder for ligesom at underløjte Rægen i hans Viddom. Naam fik hun Sundhed og Livsmod — og hvor hun attraaede at talke sin Belagere! Men hvem det var, derom hørte hun aldrig saa meget som et Ord!

2. En i ulle Vaser klædt Brændehugger kom lussende op ad Hovedtrappen i den fine Gaard. Traadte saa forsigtig som mulig. En firumtende sifs Fige kom, da han ringede. Han bad med lav Stemme om at faa Herren i Tale (Den fattige taler med ymmyg Bøn, hedder det i Skriften.)

Herren nedlod sig til i høfstege Person at byde Stodderen indenfor. Thi Herren var kendt viden om som Silantrop (hvilket, nota bene, betyder Menneskeven). Og rund og glat og fed var Herren. Og det er nu fedeligt nok, men jeg kan ikke undlade at notere, at hver Gang jeg mødte Herren, tænkte jeg paa hans Mund: den var lige saa fed og glat og rund som sin Herre; men naar jeg vilde prøve til med at sige den et ventligt Ord, funde jeg aldrig være sikker paa, om den vilde lisse, eller den vilde bide. Formodentlig havde det kloge Dyr taget Eksempel efter sin Herre.

Men Herren smilede til Stodderen. Oho, tænkte denne bag i Rasketen, her falder nok noget ned. Da — av! dette Oddisemil hidbragte en kold Fornemmelse ned ad hans i Forvejen forfrosne Næse. Dette Kuldegys var Forløberen for et langt Kredsforhør, hvor Staklen maatte aflæde sig selv, sigurlig talt, for Serrens Opdagelse. Og hvert Sjelskiv tvang dette Blif ham til at kompromittere sig selv — og stadig læste han deri: Nej nu har jeg! Hvorhan bover du saa endda at komme her og bede om Hjælp! —

Haha, tænkte Stodderen, det er saamænd en hvæs 25-Pre at gaa med i Kommen.

Den barmhertiges Smil drager, drager, varmer een i inderste Hjertetod. Vor Silantrops, derimod — jeg vil hellere være fri, jagde Trengen, da han skulde ha' Lærf. Naar den trængende hufte sine Føje og Jald og Bræk, vil Glæden ved Hjælpen forhynes og give ham et slyet Mindebillede med derfra i sin Sjæl.

Den barmhertige vil ikke have noget igen for sin Hjælp, sin Gave — af dem som tillage, saa at sige — af den simple, sande Grund, at han giver med uegenlystlig Glæde: den Glæde, der finder Genklang i hjotoppe (2 Kor. 9, 7). Vor Silantrop — lad ham staa som Type — vilde vistnok nødig hjælpe en trængende, hvis ingen ej heller den trængende selv, fik det at vide. Hans Salsbroder, Zarifæren, bad paa Gadehjørnerne, at Folk maatte tænke: o, hvilket religiøst Menneske! Silantropen giver sin Gave i fuldt, fraalende Dags- og Natslys, at alle maa sige: tank, hvor barmhertigt! Et væsentligt Punkt i Jesu Rigdom, Luk. 10, 30—37, er i mine Tanker dette, at ikke Frelseren selv, men den tyndige, anbringer Prædikaten: Varmhertighed, i Forhold til den Mand vi alle fra Varnshben kender som „Den barmhertige Samaritan“.

Barmhertighed.

Denne dejlige Blomst skulde findes lidt hyppigere, end Tilfældet er. Den er da en af de sjældne Blomster, der, som bekendt, er værdifulde at holde i Live.

Det træver en god Del Omhu, Indsigt og Naarvaagenhed at røgte den. — En Kvinde traadte en Dag ind i et Driovhus med mange fine, udmærkede sjældne Blomster og Planter. Hun fik Øjst til en lille blå Blomst af vidunderlig Inde og Bløthed.

„Men“, jagde Imperen, „De skal vide det forud, Fru, den vil dø under Deres Hænder. Den hører hjemme i et langt bortliggende Land, hjemt mod Syd — og Sol.“

„Virkelig? Dog hør, De kan jo give mig fuld Oplysning om dens Natur, hvorledes den maa plejes.“

„Sikkert, Fru! og dog vil den rimeligvis dø for Dem.“

Dg det stete, som Gartneren havde forudjagt. Den lille Blomst maatte jo nu jaone sit Luce, efter dens Natur tempererede, Driovhus.

Barmhertighed! Selv i Tanken virker den som en lindrende, legende Balsom i et smertende Saar, som en Vind, livlig Brise for den modige Vandringsmand i Ertnens Rde.

Der er en anden Imper, en anden Høvedmand. Han gav os Mennesker Varmhertighedens dejlige Blomst at pleje og passe. Og den er endnu værdifuldere at holde i Live end sin lille blå, blaa Blomst, der døde.

For Varmhertigheden er ogsaa fra et andet Rige, et langt bortliggende Land. Den trives kun paa et for den passende Sted.

Den er ikke „af denne Verden“. Derfor dør den i manges Vøjt, som mente sig at eje den. — Thi hvad er Varmhertighed?

Man kan meget godt give en Tigger aflagt Trøje, et fattigt Barn en Skilling, en Landstræger et Maaltid Mad uden at kende det mindste til Varmhertighed.

Mejteren priser dem jalige, som over Varmhertighed.

„Salige ere de barmhertige, thi den skal times Varmhertighed“, er hans Ord. Man lægge nøje Været til den betingende og begrunden- de Konjunktion: „thi“. De barmhertige skal sse Varmhertighed, fordi Mejteren slet ikke kan overveje eller fornægte sit eget Villets Afglans, som han ser straalende i sin Dicipels Sjæl og Sind.

For eet er afgjort: Varmhertighed kan ikke findes hos en Ikke-troende. Væstemt ikke.

Vi skulde bede for os selv og for andre. Pastor Jensen fra Nuffin talte over et Ord i Ordsp. 14. K., 14. R. og mindede om, at det gjaldt om at grave dybt baade i Guds Ord først og fremmest, men ogsaa i Kundskab, og det var kun i det bevarlige Arbejde, der var den virkelige Fordel.

Prof. C. X. Hansen talte til Slut og sluttede med Bøn.

non aderam.

Herren nedlod sig til i høfstege Person at byde Stodderen indenfor. Thi Herren var kendt viden om som Silantrop (hvilket, nota bene, betyder Menneskeven). Og rund og glat og fed var Herren. Og det er nu fedeligt nok, men jeg kan ikke undlade at notere, at hver Gang jeg mødte Herren, tænkte jeg paa hans Mund: den var lige saa fed og glat og rund som sin Herre; men naar jeg vilde prøve til med at sige den et ventligt Ord, funde jeg aldrig være sikker paa, om den vilde lisse, eller den vilde bide. Formodentlig havde det kloge Dyr taget Eksempel efter sin Herre.

Men Herren smilede til Stodderen. Oho, tænkte denne bag i Rasketen, her falder nok noget ned. Da — av! dette Oddisemil hidbragte en kold Fornemmelse ned ad hans i Forvejen forfrosne Næse.

Dette Kuldegys var Forløberen for et langt Kredsforhør, hvor Staklen maatte aflæde sig selv, sigurlig talt, for Serrens Opdagelse. Og hvert Sjelskiv tvang dette Blif ham til at kompromittere sig selv — og stadig læste han deri: Nej nu har jeg! Hvorhan bover du saa endda at komme her og bede om Hjælp! —

Haha, tænkte Stodderen, det er saamænd en hvæs 25-Pre at gaa med i Kommen.

Den barmhertiges Smil drager, drager, varmer een i inderste Hjertetod. Vor Silantrops, derimod — jeg vil hellere være fri, jagde Trengen, da han skulde ha' Lærf. Naar den trængende hufte sine Føje og Jald og Bræk, vil Glæden ved Hjælpen forhynes og give ham et slyet Mindebillede med derfra i sin Sjæl.

Den barmhertige vil ikke have noget igen for sin Hjælp, sin Gave — af dem som tillage, saa at sige — af den simple, sande Grund, at han giver med uegenlystlig Glæde: den Glæde, der finder Genklang i hjotoppe (2 Kor. 9, 7). Vor Silantrop — lad ham staa som Type — vilde vistnok nødig hjælpe en trængende, hvis ingen ej heller den trængende selv, fik det at vide. Hans Salsbroder, Zarifæren, bad paa Gadehjørnerne, at Folk maatte tænke: o, hvilket religiøst Menneske! Silantropen giver sin Gave i fuldt, fraalende Dags- og Natslys, at alle maa sige: tank, hvor barmhertigt! Et væsentligt Punkt i Jesu Rigdom, Luk. 10, 30—37, er i mine Tanker dette, at ikke Frelseren selv, men den tyndige, anbringer Prædikaten: Varmhertighed, i Forhold til den Mand vi alle fra Varnshben kender som „Den barmhertige Samaritan“.

D. jalige, hjertenslykkelige, er de barmhertige.

Den barmhertighed, der strømmer fra dem, og den de skal møde, springer jo af samme, samme, ene Kilde.

Fra hans Hjerte, der er den værdifulde Varmhertighed.

Thi det er Varmhertighedens andet Hovedmoment: at glemme, overje, ubestekte Skyld, lade den være som aldrig sset.

Saa faaledes giver han, den Høje, Menneskene Gaver. Matth. 18, 27 (fl.).

Og faaledes kan kun den, der kender Fødslen ovenfra, være barmhertigt.

Veta.

Roosevelts Anti-Trust Retford.

Justitsdepartementet i Washington har uarbejdet en Fortegnelse over de Korporationer og Trusts, som er blevet anlagde og dømt for Overtrædelse af Sherman's Anti-Trust Lov af 1890.

gede, hvorfra ssm domsfældtes under Westlans Administration fra 1899 til 11. Sept. 1901.

Under Præsident Roosevelt's Administration er 157 Anklager udfærdiget mod Korporationer og Trusts for Overtrædelse af Shermanloven. 48 Domfældelser har fundet Sted og Totalsummen af de Mulktier, som betales, beløber sig til \$1,113,325. 88 Anklager venter endnu paa Afgørelse i Retten.

Blandt de Zernbanefompagnier, som Lovens Arm har rammet, findes de har givet ulovlig Rabat, kan nævnes følgende:

Southern Pacific-Kompagniet, California; Chesapeake and Ohio-kompagniet, Virginia; Illinois Central-Banen, Illinois; St. Louis, Iron Mountain and Southern R. R., Arkansas; Missouri Pacific-Banen, Arkansas; Illinois Terminal R. R., Illinois; Missouri, Kansas and Texas samt St. Louis and San Francisco-Banerne i Missouri.

En hel Del Firmaer er ogsaa blevet mulkteret, fordi de har modtaget Rabat fra Zernbanerne. Illinois Glass Company, Illinois; California Pine Box and Lumber Co., California; Warner-Moore Co., Virginia, m. fl. har været under Hammeren.

Dette Aar blev Mutual Transit Co. i vestlige New York Stat — et Firma, som driver Vaadtrafik paa Indsøerne — anlagt for at give ulovlig Rabat til Afvædere og dæmt til at betale en Mulkt af \$5,000. Toledo Ice & Coal Co. i den nordlige Del af Ohio erkendte sig skyldig i at modtage ulovlig Rabat af Zernbanefompagnierne og betalte en Bøde af \$3,000. Stearns Salt and Lumber Co. i vestlige Michigan erklærede sig ligeledes skyldig i Overtrædelse af Lovens og dømtes prompt til at betale en Bøde af \$20,000.

Paa denne Maade kunde man fortsætte og give Beviser efter Beviser for, hvorledes vor nuværende Præsident har taget alvorligt fat for at gennemføre Anti-Trust-Lovene.

Theodore Roosevelt anbefaler nu William Taft til sin Eftermand i Præsidentskolen for, at Kampen mod Trust-Uvæsenet skal kunne fortættedes med usvækket Kraft.

Intet Nyt under Solen.

Vi finder i et tykt Blad en Historie, hvis Paalidelighed vi hørten er berettiget til at drage i Tvivl eller til at indsejaa for.

Bladets Redaktion havde forinden bragt en Notits om nogle nye Stræbebryster af Blif, og denne Notits foranlediger Indsænderen til at skrive følgende:

„Jeg har allerede i 1895 en opstaaende Slip af Blif, hvis Kluffende eftergjorte Læreskrudsyende var fremstillet ved Naturtryk.“

Efter at Slippen i længere Tid havde bevaret sit Infognito, gif en Dag paa Rejse et af Slippens Hængsler, som var til at heste paa paa den forreste Knop, itu, og ved min Ankomst til Frankfurt a. M. opvægte jeg en Bliffenlager og spurgte ham, om han kunde lodde mig min Bliffen sammen.

Den vittige Mand svarede: „Om jeg ogsaa kan lodde Slipper? Na, naturligvis. Det er nemlig min Specialitet.“

Men da jeg overrakte ham „corvus delitti“, udbød Bliffenlageren i en uslyrlig Ratter og jagde efter nøjere at have betragtet Genstanden: „Nu er jeg bleven faa gammel som Methusalem, men jeg maa dog stadig lære noget nyt.“

Bed Hjælp af Hammer og Loddebolt bragte han faktisk mit Krævetøj i Orden igen. Blifftrævetøj er altsaa ikke noget nyt.

Nat vilde i det høje et Par Underbenklæder af Bliffen blive med Varme-Ventilations-Apparat samt en Kasse med Værktøj til at bruge, naar man skulde have dem af og paa.“

Abonnér paa „Danferen“. „Danferen“ er hurtig, kvif og paalidelig! „Danferen“ udgaar to Gange ugentlig og koster kun \$1.50 om Aaret.